

Sygn. akt IV CSK 122/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa L. Ż. i H. Ż.
przeciwko B. Ż., M. S., S. Ż.,
K. Ż. M., H. Ż., X. S. i M. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od powodów na rzecz pozwanego B. Ż. 3.600 (trzy
tysiące sześćset) zł kosztów zastępstwa prawnego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powodów L. Ż. i H. Ż. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 maja 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W uzasadnieniu skarżący wskazali, że: „należy postawić sobie pytanie: czy można żądać wydania nieruchomości, gdy skutecznie został postawiony zarzut zatrzymania?”. Dodali, że „należy rozważyć, czy okoliczności przedstawione w uzasadnieniu niniejszej skargi pozwalają na uznanie, że L. i H. Ż. skorzystali z przysługującego im prawa zatrzymania”.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostało sformułowane w sposób bardzo lakoniczny, wyłącznie przez hasłowe wskazanie kwestii, które w opinii skarżących wymagają wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne przesłanki (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.), wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać jedynie na

odwołaniu się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1-2 k.p.c.). W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Poprzestanie na uzasadnieniu podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1-2 k.p.c.) jest niewystarczające, ponieważ Sąd Najwyższy bada uzasadnienie przesłanek przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.) oraz uzasadnienie podstaw kasacyjnych na różnych etapach postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2009 r., II UK 363/08, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2012 r., I UK 388/11, nie publ.).

W związku z powyższym nie można przyjąć, by w sprawie wykazano przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających istnienie tej przesłanki polega na sformułowaniu istotnego zagadnienia prawnego i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które przyczyni się do rozwoju prawa pozytywnego (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, poza skrótowym wskazaniem kwestii uznanych przez skarżących za problemowe, nie sprecyzowano konkretnych wątpliwości, które mogłyby wzbudzić te kwestie.

W konkluzji należy stwierdzić, że powołana we wniosku przesłanka nie została wykazana.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego B. Ż. zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

db